

Bilag til bet. o. lovf. vedr. rettens pleje. (Sagføreres møderet for højesteret m. v.).

ning, og som fremføres som hovedbegrundelse for forslaget, vil blive skærpet, hvis det gennemføres, idet de yngre landsretssagførere i en menneskealder eller mere vil blive tvunget til at konkurrere med kolleger, som er indehavere af et privilegium, som er uopnåeligt for de yngre.

3. Prøvens afskaffelse vil på længere sigt medføre, at de eksisterende store og grundfæstede sagførerkoncerner, der råder over kapital og betydende forbindelser i erhvervslivet, vil opnå yderligere konkurrencemæssige fordele over for yngre sagførere, som ikke kan have denne baggrund, og som ikke har mulighed for at dokumentere deres faglige kvalifikationer ved at gennemføre prøven. En stor del af det retssøgende publikum har utvivlsomt opmærksomheden henvendt på, om der dukker unge, dygtige sagførere op, og prøvens eksistens har lige så utvivlsomt skabt en „bevægelighed“ hos dette publikum. Afskaffes prøven, vil det ofte bero på tilfældigheder, f. eks. heldig presseomtale el. lign., mere end på dygtighed, om en ung sagfører formår at skabe sig et „navn“, og en afskaffelse må befrygtes at medføre, at få store sagførerforretninger får en næsten monopolagtig stilling. Med sådanne udsigter vil en ung jurist uden kapital og forbindelser betænke sig på at vælge sagførervejen, og lovforslagets ordning er derfor mindre demokratisk end den nuværende.

4. En afskaffelse af højesteretssagførerprøven vil uundgåeligt medføre en skærpelse af landsretssagførerprøven, der fremtidig — i realiteten automatisk — vil give den, der består denne prøve, almindelig møderet for højesteret. En sådan skærpelse vil være urimelig over for mange unge sagførere, som gerne vil kunne møde i landsretten, men afskæres derfra af landsretten, som i sin bedømmelse af deres procedureevner vil tage hensyn til en møderet (for højesteret), som disse sagførere måske aldrig havde tænkt at gøre brug af.

5. Forslagets ordning af titulaturspørgsmålet er helt utilfredsstillende. Det savner fornuftig mening at anvende betegnelsen „landsretssagfører“ i strid med dens sproglige betydning både om sagførere, der har møderet ved alle retter, og om sagførere, der kun har møderet i landsret og underret. Dette vil skabe almindelig forvirring hos det

retssøgende publikum, og skal forslaget uden hensyn til de alvorlige indvendinger imod det gennemføres, bør der i det mindste indføres en enhedsbetegnelse. Det kan tilføjes, at det er komiteens indtryk, at „advokat“ her vil blive foretrukket af de fleste yngre kolleger som en nordisk og internationalt kendt betegnelse.

Uanset hvilke af disse indvendinger — de retsplejemæssige, de konkurrencemæssige eller de titelmæssige — den enkelte underskriver tillægger størst vægt, vender alle sig som nævnt mod justitsministerens forslag.

Komiteen har endvidere drøftet spørgsmålet om højesteretssagførerprøven med en lang række (ca. et halvt hundrede) kolleger, som ikke har underskrevet henvendelsen, for at blive bekendt med de pågældendes motiver til ikke at underskrive.

Den almindeligste bevæggrund har været, at den pågældende kollega er uinteressert i møderetsspørgsmålet, enten fordi ordningen af denne møderet er ganske uden betydning for den pågældendes forretning, eller fordi han ikke driver egentlig sagførerpraksis, men virker i erhvervslivet, i foreninger eller andre organisationer.

Enkelte kolleger har af personlige grunde ikke ment at kunne give deres mening til kende.

Blandt de øvrige har nogle ikke kunnet tiltræde henvendelsen, fordi de ønsker en tilbundsgående omlægning af sagførernes mødeberettigelse, nærmere bestemt afskaffelse af både højesteretssagfører- og landsretssagførerprøverne kombineret med enhedsbetegnelse for alle sagførere. Disse kolleger betragter justitsministerens forslag som en overgangsordning, d. v. s. som et skridt i den retning, de anser for rigtig.

Andre er tilhængere af, at prøverne såvel ved højesteret som landsretterne bibeholdes; når de dog ikke har underskrevet henvendelsen, skyldes det alene, at de ønsker højesteretssagførertitlen afskaffet, hvilket de ikke mener henvendelsen giver udtryk for.

Kun få kolleger har som eneste begrundelse for, at de ikke ønsker at tiltræde henvendelsen, anført, at de går ind for den af justitsministeren foreslåede ordning.

På baggrund af det betydelige antal underskrifter, henvendelsen til udvalget har